

DECYZJA

Na podstawie: art. 104 i art. 107 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks Postępowania Administracyjnego (t.j.: Dz. U. z 2021 r., poz. 735 z późn. zm.), zwaną dalej „kpa”, art. 80 ust. 2 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (t.j.: Dz. U. 2021, poz. 2373 z późn. zm.), zwaną dalej „uooś”, w związku z §3 ust. 1 pkt 8 Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 10 września 2019r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2019 r. poz. 1839), zwanego dalej „Rozporządzeniem,

po rozpatrzeniu wniosku firmy P4 Sp. z o.o., ul. Wynałazek 1, 02-677 Warszawa, reprezentowanej przez pełnomocnika, złożonym w dniu 26/11/2020r. i uzupełnionym o braki formalne w dniu 14/01/2021r., w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia pn.: „**Stacja bazowa telefonii komórkowej PLAY nr ZYW7004D, zlokalizowanej na dz. nr 421/1, obręb 0001 w miejscowości Łękawica**”, po zapoznaniu się z opiniami wydanymi przez: *Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach* znak WOOS.4220.542.2020.RK1 z dnia 06.09.2021r. (data wpływu do tut. organu 07/09/2021r.), *Śląskiego Państwowego Wojewódzkiego Inspektora Sanitarnego w Katowicach* znak NS-NZ.9022.25.12.2021 z dnia 02.11.2021r. (data wpływu do tut. organu 03/11/2021r.) i *Dyrektora Zarządu Zlewni w Żywcu Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie* znak KR.ZZŚ.5.4360.55.2021.LB z dnia 17.11.2021r. oraz po analizie całości zebranych materiałów dowodowych.

orzekam

odmówić wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla realizacji planowanego przedsięwzięcia polegającego na budowie Stacji bazowej telefonii komórkowej PLAY nr ZYW7004D, zlokalizowanej na dz. nr 421/1, obręb 0001 w miejscowości Łękawica, którego Inwestorem jest firma P4 Sp. z o.o., ul. Wynałazek 1, 02-677 Warszawa, reprezentowana przez pełnomocnika, **ze względu na niezgodność lokalizacji w/w przedsięwzięcia z ustaleniami Miejscowego Planu Zagospodarowania Przestrzennego części Gminy Łękawica**

UZASADNIENIE

Firma P4. Sp. z o.o., ul. Wynałazek 1, 02-677 Warszawa, reprezentowana przez pełnomocnika, wystąpiła w dniu 26.11.2020r. z wnioskiem o wydanie decyzji o braku konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania o środowiskowych uwarunkowaniach dla stacji bazowej telefonii komórkowej PLAY o nr ZYW7004D.

Pismem nr RI.6220.4.2020.AK z dnia 18.12.2020r. Wójt Gminy Łękawica wezwał Wnioskodawcę do uzupełnienia zgodnie z art. 74 „uooś” w terminie 30 dni od dnia otrzymania wezwania. Niniejsze wezwanie zostało odebrane w dniu 18/12/2020r. W dniu 14/01/2021r. uzupełniono wniosek, przedstawiając kartę przedsięwzięcia wraz z załącznikami, w tym pełnomocnictwo.

Zgodnie z przedłożoną dokumentacją przedmiotowe przedsięwzięcie polegać będzie na budowie stacji bazowej telefonii komórkowej o oznaczeniu ZYW7004D na dz. nr 421/1, obręb ew. 0001 Łękawica, pow. żywiecki, woj. śląskie.

W skład stacji wchodzi następujące elementy:

- 1) urządzenia nadawczo-odbiorcze (RRU) oraz transmisyjne (ODU), umieszczone w pobliżu anten sektorowych i anteny radioliniowej, a także urządzenia zasilające i realizujące m.in. funkcje cyfrowego przetwarzania sygnałów, umiejscowione w szafach systemowych posadowionych u podstawy wieży;
- 2) anteny sektorowe pracujące w paśmie częstotliwości: 800 MHz, 900 MHz, 1800 MHz oraz 2100 MHz i anteny paraboliczne (radiolinie) zawieszone na konstrukcji umieszczonej na wieży BOT E2-40 o wysokości wynoszącej H=39,9 m n.p.t
- 3) elementy torów antenowych;

Z przedłożonych dokumentów wynika, że anteny sektorowe zainstalowane zostaną na wysokości 38,6 m n.p.t. na trzech azymutach (110o, 200o i 300o) na każdym po dwie anteny.

Okoliczne tereny stanowią głównie pola uprawne i tereny zalesione. Nieliczna zabudowa to zabudowa jednorodzinna i zagrodowa. Wieża będzie zlokalizowana na działce, określonej jako użytek klasy *RVII* (oznaczenie rodzaju według EGIB (OFU)), grunty rolne (grupa-kategoria gruntu), użytek rolny – grunty orne (rodzaj użytku gruntowego).

Organ działając na podstawie art. 74 ust. 3 „uooś” i art. 49 „kpa” zawiadomił strony postępowania obwieszczeniem nr RI.6220.4.2020.2021.AK z dnia 01.02.2021r. o wszczęciu postępowania poprzez zamieszczenie informacji w Biuletynie Informacji Publicznej www.bip.lekawica.com.pl i wywieszenie na tablicy ogłoszeń w siedzibie Urzędu Gminy w Łękawicy i w miejscowości Łękawica.

Wnioskodawca zwrócił się z prośbą o prowadzenie dalszej korespondencji pocztą tradycyjną w wersji papierowej w dniu 01/02/2021r. za pośrednictwem poczty elektronicznej (email) i w dniu 05/02/2021r. za pośrednictwem skrzynki ePuap. W dniu 05/02/2021r. Pełnomocnik P4 Sp z o.o. przesłał do tut. organu potwierdzenie dokonanej opłaty skarbowej.

Wójt Gminy Łękawica działając na podstawie art. 74 ust. 3 „uooś” i art. 49 „kpa” obwieszczeniem nr RI.6220.4.2020.2021.AK z dnia 12.02.2021r. zawiadomił strony postępowania o niezakończenu sprawy w terminie. Wskazał, że przyczyną opóźnienia jest należyte zapewnienie stronom gwarancji procesowej wynikającej z zasady czynnego udziału strony w postępowaniu. Od dnia doręczenia zawiadomienia o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację w/w przedsięwzięcia z dnia 01.02.2021r. nie upłynął termin 30 dni, wynikający z art. 33 ust. 1 pkt 7 „uooś”. Wyzначył nowy termin załatwienia sprawy – do dnia 31.05.2021r. Obwieszczenie umieszczone zostało w publicznie dostępnym wykazie danych na stronie internetowej www.bip.lekawica.com.pl oraz na tablicy ogłoszeń w siedzibie Urzędu Gminy Łękawica oraz w miejscowości Łękawica.

Organ ustalił, że dla terenu na którym ma być zlokalizowane przedsięwzięcie obowiązuje Miejscowy Plan Zagospodarowania Przestrzennego części Gminy Łękawica, przyjęty Uchwałą Rady Gminy nr XXVIII/199/13 z dnia 25.04.2013r., opublikowany w Dzienniku Urzędowym Województwa Śląskiego, zwany dalej „MPZP”.

Zgodnie z „MPZP” działka nr 421/1, obręb geodezyjny Łękawica, położona jest na obszarze, w części oznaczonym symbolem 1KDD19 o przeznaczeniu tereny dróg publicznych klasy D, a w części symbolem R7 z przeznaczeniem tereny rolnicze. Według jego zapisów w §37 ust. 4 pkt 11 w terenach tych ustala się możliwość lokalizacji stacji bazowych telefonii komórkowej wraz z urządzeniami infrastruktury technicznej po spełnieniu warunków określonych w przepisach dotyczących ochrony środowiska i ochrony przyrody. Jednocześnie w rozdziale II pt. „Przepisy obowiązujące dla całego obszaru objętego planem – ustalenia

dotyczące zasad ochrony i kształtowania ładu przestrzennego oraz parametrów i wskaźników kształtowania zabudowy” w zapisach §5 ust. 1 pkt 4 lit. i) zaznaczono, że w celu zachowania ładu przestrzennego, a w szczególności utrzymania charakteru zabudowy zespołów osadniczych ustala się, że na wskazanym obszarze maksymalna wysokość zabudowy obiektów infrastruktury technicznej wynosi 12m. Planowana inwestycja przekracza wskazaną wysokość zabudowy.

Wobec powyższego obowiązujący „MPZP” nie dopuszcza realizacji tego typu inwestycji na wskazanym przez Wnioskodawcę terenie.

Organ działając na podstawie art. 10 §1 „kpa” obwieszczeniem nr RI.6220.4.2020.2021.AK z dnia 24/03/2021r. zawiadomił strony postępowania o tym, że:

- 1) postępowanie dowodowe w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla w/w przedsięwzięcia zostało zakończone;
- 2) przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedmiotowego przedsięwzięcia można przeglądać akta sprawy, wypowiedzieć się co do zebranych materiałów i dowodów oraz zgłoszonych żądań;
- 3) nie spełniono przesłanki zgodności w/w przedsięwzięcia z Miejscowym Planem Zagospodarowania Przestrzennego części gminy Łękawica, przyjętego Uchwałą Rady Gminy nr XXVIII/199/13 z dnia 25/04/2013r., zwanej dalej „Uchwałą”, co może skutkować wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla w/w przedsięwzięcia niezgodnej z żądaniem strony.
- 4) strona może przedłożyć dodatkowe dowody celem wykazania spełnienia w/w przesłanki.

We wskazanym terminie 21 dni nie wpłynęły żadne wnioski ani uwagi.

W dniu 31/05/2021r. organ wydał decyzję nr RI.6220.4.2020.2021.AK o odmowie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach ze względu na niezgodność lokalizacji w/w przedsięwzięcia z ustaleniami Miejscowego Planu Zagospodarowania Przestrzennego części Gminy Łękawica. Pełnomocnik firmy P4 Sp. z o.o. odwołał się od w/w decyzji pismem z dnia 16/06/2021r. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Bielsku-Białej decyzją nr SKO.V 428/357/175/2021 z dnia 19.07.2021r. (data wpływu do tut. organu 22/07/2021r.) uchylił zaskarżoną przez stronę decyzję w całości i przekazał sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi I instancji.

W związku z powyższym organ podjął następujące czynności:

- 1) działając zgodnie z art. 64 ust. 1 pkt. 1, 2 i 4 „uooś”, pismem znak: RI.6220.4.2020.2021.AK z dnia 23/08/2021r. wystąpił do Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach, Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Katowicach oraz Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Krakowie Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie z prośbą o wydanie opinii co do potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko, a w przypadku stwierdzenia takiej potrzeby co do zakresu raportu oddziaływania na środowisko w/w przedsięwzięcia.
- 2) obwieszczeniem nr RI.6220.4.2020.2021.AK z dnia 23/08/2021r. zawiadomił strony postępowania o ponownym rozpatrzeniu sprawy, o wystąpieniu do organów opiniujących o w/w opinię oraz o niezłatwieniu sprawy w terminie, o którym mowa w art. 35 „kpa” i wyznaczeniu nowego terminu załatwienia sprawy – do dnia 31.12.2021r.

Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Katowicach postanowieniem nr WOOS.4220.542.2020.RK1 z dnia 06/09/2021r. (data wpływu do tut. organu 07/09/2021r.) stwierdził brak podstawy prawnej do wyrażenia opinii odnośnie obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko przedsięwzięcia pn.: „Budowa stacji bazowej telefonii komórkowej o oznaczeniu ZYW7004B 49°43'44.11"N; 19°16'29.48"E ”.

W uzasadnieniu zaznaczył, że kwalifikując czy dane zamierzenie zalicza się do potencjalnie znacząco oddziałujących na środowisko, nie sumuje się mocy promieniowanej izotropowo wszystkich anten. Ponadto anteny radioliniowe nie zaliczają się do przedsięwzięć w rozumieniu wspomnianego wyżej rozporządzenia.

Ponadto podkreślił, że w rozpatrywanym przypadku równoważna moc promieniowana przez każdą z anten wynosić będzie więcej niż 1000 W i mniej niż 2000 W. Wobec powyższego należy przeanalizować, uwzględniając: wysokość zawieszenia, oś głównej wiązki promieniowania oraz tilt, czy w odległości 70 m od środka elektrycznego anteny znajdują się miejsca dostępne dla ludności.

Następnie zwrócił uwagę, że pojęcie „miejsca dostępnego dla ludności” zostało zdefiniowane w art. 124 ust. 2 ustawy z 27 kwietnia 2001 r. *Prawo ochrony środowiska* (t.j. Dz.U. z 2021 r., poz. 1973 ze zm.). Zgodnie z nim, przez miejsca dostępne dla ludności rozumie się wszelkie miejsca, z wyjątkiem miejsc, do których dostęp ludności jest zabroniony lub niemożliwy bez użycia sprzętu technicznego.

W podsumowaniu stwierdził, że planowana inwestycja nie zalicza się do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, uwzględniając obliczoną moc i fakt, że miejsca dostępne dla ludności nie kolidują z główną osią wiązki promieniowania żadnej z projektowanych anten (na azymutach 110o, 200o i 300o) dla istniejącego stanu zagospodarowania otoczenia stacji oraz biorąc pod uwagę wysokość posadowienia anten.

Śląski Państwowy Wojewódzki Inspektor Sanitarny w Katowicach, po uzupełnieniach Wnioskodawcy, pismem nr NS-NZ.9022.25.12.2021 z dnia 02/11/2021r. (data wpływu do organu 03/11/2021r.) stwierdził, że przedmiotowa inwestycja nie zalicza się do przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko bądź mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko wymienionych w „Rozporządzeniu”, wobec czego nie wymaga przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko. Jednocześnie podkreślił, że:

- z przedstawionej dokumentacji wynika że obszar, w którym wystąpi przekroczony dopuszczalny poziom elektromagnetycznego promieniowania niejonizującego w otoczeniu w/w instalacji będzie znajdować się w miejscach niedostępnych dla ludności.
- w analizie środowiskowej wykazano, że nie będzie dochodzić do wspólnego (kumulatywnego) oddziaływania stacji ZYW7004D z położonymi w odległości ponad 50 m stacjami bazowymi BT22814, 54197, ŁĘKAWICA i ZYW7004C w sposób wpływający na zwiększenie obszaru gdzie będą przekroczone dopuszczalne poziomy elektromagnetycznego promieniowania niejonizującego w otoczeniu rozpatrywanej stacji bazowej.

Ponadto zaznaczył, że zgodnie z art. 122a ustawy *Prawo ochrony środowiska* z dnia 27 kwietnia 2001r. (t.j. Dz.U. z 2021 r., poz. 1973 ze zm.) w otoczeniu rozpatrywanej instalacji należy wykonać pomiary poziomów pól elektromagnetycznych w środowisku bezpośrednio przed rozpoczęciem użytkowania instalacji, każdorazowo w przypadku zmiany warunków pracy instalacji, w tym zmiany spowodowanej zmianami w wyposażeniu instalacji, o ile zmiany te mogą mieć wpływ na zmianę poziomów pól elektromagnetycznych, których źródłem jest instalacja, każdorazowo w przypadku zmiany istniejącego stanu zagospodarowania i zabudowy nieruchomości skutkującej zmianami w występowaniu miejsc dostępnych dla ludności w otoczeniu instalacji lub urządzenia – na pisemny wniosek właściciela lub zarządcy nieruchomości, na której nastąpiła ta zmiana. Pomiary należy wykonać metodą określoną w Rozporządzeniu Ministra Klimatu z dnia 18 lutego 2020r. w sprawie zasobów sprawdzania dotrzymania dopuszczalnych poziomów pól elektromagnetycznych (Dz. U. z 2020r. poz. 258).

Dyrektor Zarządu Zlewni w Żywcu Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie, po uzupełnieniach Wnioskodawcy, pismem nr KR.ZZŚ.5.4360.55.2021.LB z dnia

17/11/2021r. odmówił wyrażenia opinii co do konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko dla przedmiotowego przedsięwzięcia.

Dyrektor Zarządu Zlewni PGW WP podkreślił, że zgodnie z art. 397 ust. 3 pkt 2 lit. b ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. Prawo wodne jest organem właściwym w sprawach ocen wodnoprawnych. Na podstawie art. 64 ust. 1 pkt 4 ustawy oś organ właściwy w sprawach ocen wodnoprawnych jest właściwy w sprawie wyrażenia opinii co do potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko przedsięwzięcia, jedynie w przypadku zakwalifikowania go do przedsięwzięć potencjalnie znacząco oddziałujących na środowisko. Uwzględniając obliczoną moc i fakt, że miejsca dostępne dla ludności nie kolidują z główną osią wiązki promieniowania żadnej z projektowanych anten (na azymutach 110o, 200o i 300o) dla istniejącego stanu zagospodarowania otoczenia stacji, biorąc pod uwagę wysokość posadowienia anten, należy stwierdzić, że planowana inwestycja nie zalicza się do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko.

Wójt Gminy Łękawica działając na podstawie art. 36 §1 „kpa” obwieszczeniem nr RI.6220.4.2020.2022.AK z dnia 07/12/2021r. zawiadomił strony postępowania o tym, że:

- 5) postępowanie dowodowe w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla w/w przedsięwzięcia zostało zakończone;
- 6) przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedmiotowego przedsięwzięcia można przeglądać akta sprawy, wypowiedzieć się co do zebranych materiałów i dowodów oraz zgłoszonych żądań;
- 7) nie spełniono przesłanki zgodności w/w przedsięwzięcia z Miejscowym Planem Zagospodarowania Przestrzennego części gminy Łękawica, przyjętego Uchwałą Rady Gminy nr XXVIII/199/13 z dnia 25/04/2013r., zwanej dalej „Uchwałą”, co może skutkować wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla w/w przedsięwzięcia niezgodnej z żądaniem strony.
- 8) strona może przedłożyć dodatkowe dowody celem wykazania spełnienia w/w przesłanki.
- 9) wyznaczył nowy termin załatwienia sprawy – do dnia 31.01.2022r. w celu należytego zapewnienia stronom gwarancji procesowej wynikającej z czynnego udziału stron w postępowaniu, by strony mogły zapoznać się z całością zgromadzonych akt w prowadzonej sprawie w wyznaczonym terminie.

We wskazanym terminie 21 dni nie wpłynęły żadne wnioski ani uwagi.

Wobec powyższego Wójt Gminy Łękawica kwalifikuje w/w przedsięwzięcie do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko na podstawie § 3 ust. 1 pkt 8 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (t.j. Dz. U. z 2019 r., poz.1839), zwanego dalej „Rozporządzeniem”, dla którego ocena oddziaływania na środowisko oraz sporządzenie raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, w myśl art. 74 ust. 1 pkt 2 „uooś” może być wymagane.

Na wstępie podkreślić należy, że kwalifikacja przedsięwzięcia dokonana przez wnioskodawcę nie jest dla organu wiążąca i podlega ocenie jak każdy dowód, stosownie do przepisu art. 80 kpa. Niezależnie od dokumentacji złożonej przez Inwestora, to organ prowadzący postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach powinien w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy, w myśl art. 75 Kodeksu postępowania administracyjnego.

Stanowisko wyrażone w wyroku NSA z dnia 12 grudnia 2018 r. (sygn. akt II OSK 187/17) wskazuje, że nie odpowiadało wymogom proceduralnym działanie organu pierwszej instancji, który decyzję o umorzeniu postępowania podjął wyłącznie na podstawie

dokumentacji złożonej przez inwestora, bez jego weryfikacji. Organ powinien dokonać kwalifikacji przedsięwzięcia w świetle przepisów art. 59 ust. 1 i art. 71 ust. 2 ustawy z 3 października o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (dalej: „uooś”) oraz art. 47 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych. W orzecznictwie wskazuje się, że organ powinien albo dokonać samodzielnej analizy albo zasięgnąć ekspertyzy w zakresie tego, czy zasięg oddziaływania anten nie kumuluje się z innymi urządzeniami wytwarzającymi pole elektromagnetyczne.

Pogląd w podobnej sprawie przedstawił m.in. również Naczelny Sąd Administracyjny w Wyroku z dnia 9 grudnia 2016 r. (sygn. akt II OSK 708/15), który wskazał, że „kwalifikacja przedsięwzięcia” nie jest dowodem, na którym można byłoby stwierdzić, czy przedmiotowa inwestycja wymagała uprzednio przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko. W tym bowiem zakresie kluczowe jest ustalenie odległości miejsc dostępnych dla ludności od źródła elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania anteny. Oznacza to konieczność, po pierwsze, ustalenia jaki charakter ma nieruchomość, na której realizowana jest inwestycja telekomunikacyjna, po drugie, jaki mają charakter nieruchomości sąsiednie znajdujące się w stosownej odległości od źródła elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania anteny.

Zagadnienie dotyczące mocy należy rozpocząć od przeanalizowania, czy w rozpoznawanej sprawie nie miał zastosowania § 3 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko.

Na wstępie podkreślenia wymaga fakt, że powyższa problematyka występowała już niejednokrotnie w orzecznictwie sądów administracyjnych, które zwracały uwagę na konieczność wyjaśnienia sumowania mocy poszczególnych anten, celem wyznaczenia łącznej, rzeczywistej wartości promieniowania anten (por. wyroki NSA, z dnia 10 marca 2015 r., sygn. akt II OSK 1911/13, z dnia 17 listopada 2011 r., sygn. akt II OSK 1680/10, z dnia 23 stycznia 2014 r., sygn. akt II OSK 1829/12, z dnia 5 grudnia 2008 r., sygn. akt II OSK 1928/07).

Faktem jest, że nie obowiązuje już § 4 poprzedniego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko, formułujący zasadę, że parametry tego samego rodzaju, charakteryzujące skalę przedsięwzięcia i odnoszące się do przedsięwzięć tego samego rodzaju i położonych na terenie jednego zakładu lub obiektu, istniejących i planowanych sumuje się. Nie oznacza to jednak, że obecnie parametry charakteryzujące przedsięwzięcie nie podlegają sumowaniu przy jego kwalifikacji do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko. Przepis § 3 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia z dnia 9 listopada 2010 r. wprost narzuca bowiem taki obowiązek. Skoro za parametry realizowanego przedsięwzięcia uznaje się równoważną moc promieniowaną izotropowo, wyznaczoną dla pojedynczej anteny, to parametry te pozwalają na zaliczenie przedsięwzięcia do potencjalnie znacząco negatywnie oddziałującego na środowisko, jeżeli po ich zsumowaniu, osiągną progi określone w § 3 ust. 1 rozporządzenia. Odmienna wykładnia powołanego przepisu pozostawałaby w sprzeczności z treścią art. 2 ust. 1 dyrektywy Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne, implementowanej do krajowego porządku prawnego ustawą o dostępie do

informacji środowiskowej, który przewiduje obowiązek poddania ocenie skutków przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko naturalne m.in. z powodu ich charakteru, rozmiarów lub lokalizacji. Sprzeczne i zawężające w stosunku do tego podejścia byłoby uwzględnianie w zakresie oceny skutków wywieranych na środowisko naturalne przez przedsięwzięcie jedynie poszczególnych jego elementów (pojedynczych anten) bez względu na łączny rozmiar ich oddziaływania.

Zgodnie z treścią Wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 29 września 2015 r. (sygn. akt II OSK 139/14) „niewątpliwie jednym z parametrów inwestycji polegającej na budowie instalacji radiotelekomunikacyjnej, do jakich zalicza się stacja bazowa telefonii komórkowej jest ilość i moc anten.

Dla oceny oddziaływania inwestycji na środowisko istotne znaczenie może mieć wyjaśnienie kwestii czy moc anten planowanych do zainstalowania w ramach zamierzonego przedsięwzięcia nie kumuluje się wzajemnie lub z innymi urządzeniami wytwarzającymi pole elektromagnetyczne.”

Ponadto, jak wskazuje Sąd „stosownie [...] do § 3 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko zalicza się również przedsięwzięcia nieosiągające progów określonych w ust. 1 jeżeli po zsumowaniu parametrów charakteryzujących to przedsięwzięcie z parametrami realizowanego lub zrealizowanego przedsięwzięcia tego samego rodzaju znajdującego się na terenie jednego zakładu lub obiektu osiągną progi określone w ust. 1 § 2 rozporządzenia. Powyższy przepis jednoznacznie przewiduje sumowanie parametrów przedsięwzięcia, którego dotyczy postępowanie administracyjne, a czyni to przez użycie określenia: "po zsumowaniu parametrów charakteryzujących to przedsięwzięcie". W tym miejscu należy zaznaczyć, iż zdaniem Sądu obowiązek badania kwalifikacji przedsięwzięcia (poprzez sumowanie jego parametrów charakterystycznych) w przypadku przebudowy czy rozbudowy obiektu istniejącego bezpośrednio wskazuje na konieczność jego zastosowania przy budowie nowego przedsięwzięcia. Zostało to wskazano w zapisie: „[...] brzmienie przepisów § 3 ust. 2 pkt 1 i pkt 2 rozporządzenia dotyczących rozbudowy, przebudowy lub montażu realizowanego lub zrealizowanego przedsięwzięcia potwierdza zasadność sumowania parametrów danego przedsięwzięcia. Celem tych przepisów jest sprawdzenie, czy dane przedsięwzięcie po rozbudowie czy przebudowie (np. na skutek zamontowania dodatkowej anteny) nie zmieniło parametrów w taki sposób, iż po rozbudowie, przebudowie lub montażu kwalifikuje się do przedsięwzięć, o jakim mowa w powołanym wyżej rozporządzeniu. Jeśli prawodawca nakazuje sprawdzać kwalifikacje danego przedsięwzięcia po jego rozbudowie bądź przebudowie do przedsięwzięć, o których mowa w § 2 ust. 1 (przedsięwzięcia mogące zawsze oddziaływać na środowisko) i w § 3 ust. 1 (przedsięwzięcia mogące potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko) to nieracjonalne i nieuzasadnione byłoby prezentowanie stanowiska, iż w przypadkach budowy nowego przedsięwzięcia parametry tego przedsięwzięcia nie podlegają sumowaniu.”

Nadto, należy również odnieść się do wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 11 stycznia 2018 r. (sygn. akt II OSK 766/16), który zanegował przedstawione powyżej stanowisko, dotyczące konieczności sumowania mocy poszczególnych anten, na potrzeby kwalifikacji przedsięwzięcia. Wskazany wyrok wyraża jednak nieutrwalone stanowisko sądu. W znacznie większej części orzecznictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego dominuje pogląd, wyrażony m.in. w kolejnych wyrokach, jak na przykład z dnia 15 maja 2018 r. (sygn. akt II OSK 1105/18), gdzie zaznaczono, że wprowadzie interpretacja przepisów

rozporządzenia z 9 listopada 2010 r. (§ 2 ust. 1 pkt 7 i § 3 ust. 1 pkt 8) w związku z art. 71 ust. 2 ustawy z 3 października 2008 r. nie jest w orzecznictwie jednolita, to jednak skład orzekający przychylił się do wyroków NSA, w których wskazano, że dla prawidłowej oceny w zakresie kwalifikowania przedsięwzięć jako mogących zawsze lub potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko niezbędne jest dokładne określenie parametrów zarówno poszczególnych urządzeń, jak i całego przedsięwzięcia (por. m.in. wyroki NSA z 9 czerwca 2017 r., II OSK 1839/16 i z 29 września 2015 r., II OSK 139/14). Stanowisko to zostało również potwierdzone w następnych wyrokach Naczelnego Sądu Administracyjnego (m.in. sygn. akt II OSK 1570/18 z dnia 3 lipca 2018 r.), wskazujących, iż wyrok NSA z dnia 11 stycznia 2018 r., sygn. akt II OSK 766/16 stanowi pogląd incydentalny.

W tym miejscu nie sposób również pominąć orzeczenie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 20 lutego 2019 r. (sygn. akt II OSK 262/19), w którym wskazano, na konieczność wzięcia pod uwagę parametrów całej instalacji przy jej kwalifikacji. Sąd wskazał, że w pierwszej kolejności wskazać należy, że z przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (t.j. Dz.U. z 2016 r., poz. 71) - § 2 ust. 1 pkt 7 i § 3 ust. 1 pkt 8 - wynika, że do parametrów technicznych stacji bazowej telefonii komórkowej decydujących o wpływie na środowisko należą: rodzaj anteny (instalacje radiokomunikacyjne, radionawigacyjne, radiolokacyjne); liczba anten; moc promieniowania poszczególnych anten; emisja pola elektromagnetycznego przez poszczególne anteny; odległość instalacji od miejsc dostępnych dla ludzi; występowanie na obiekcie realizowanej lub zrealizowanej innej instalacji radiokomunikacyjnej, radionawigacyjnej lub radiolokacyjnej. Dopiero określenie tych poszczególnych parametrów technicznych inwestycji pozwala na dokonanie jej kwalifikacji i charakteru (por. wyroki NSA: z dnia 28 lutego 2018 r., sygn. akt II OSK 243/18; z dnia 16 czerwca 2015 r., sygn. akt II OSK 2706/13; z dnia 12 czerwca 2014 r., sygn. akt II OSK 104/13 - CBOSA). Jednym z podstawowych parametrów inwestycji polegającej na budowie instalacji radiotelekomunikacyjnej (t.j. m.in. stacji bazowej telefonii komórkowej) jest ilość i moc anten. Dla poczynienia prawidłowych ustaleń, w jaki sposób dana inwestycja wpłynie na środowisko niezbędne jest określenie nie tylko mocy poszczególnych anten, ale i rozważenia ewentualnego nakładania się (nachodzenia) wiązek promieniowania emitowanych przez poszczególne anteny. Nie można bowiem wykluczyć, że ich ewentualne nakładanie bądź nachodzenie się spowoduje, że moc promieniowania znacznie przekroczy wartości dopuszczalne.

Z powyższych względów niezbędne jest – dla prawidłowej oceny, czy dana inwestycja może potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko – dokładne określenie parametrów zarówno poszczególnych anten jak i całego przedsięwzięcia (por. wyroki NSA: z dnia 16 czerwca 2015 r., sygn. akt II OSK 2706/13; z dnia 29 września 2015 r., sygn. akt II OSK 139/14 - CBOSA).

Kolejnym orzeczeniem wskazującym właściwą wykładnię przepisów prawa jest Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 03 lipca 2018 r. (sygn. akt II OSK 1570/18). W wyroku tym wskazano, że wykładnia § 3 ust. 1 rozporządzenia z dnia 9 listopada 2010 r. prowadzi do wniosku, że celem ustawodawcy było wskazanie inwestycji, które potencjalnie znacząco mogą oddziaływać na środowisko, co oznacza, że rolą organów powołanych do ochrony środowiska jest ustalenie, w jaki sposób inwestycja (a nie poszczególne anteny) wpłynie na środowisko. Brzmienie przepisów § 3 ust. 2 pkt 2 i 3 rozporządzenia z 2010 r. dotyczących rozbudowy, przebudowy lub montażu realizowanego lub zrealizowanego

przedsięwzięcia potwierdza zasadność sumowania parametrów danego przedsięwzięcia. Jeżeli bowiem nakazano sprawdzać kwalifikację danego przedsięwzięcia po jego rozbudowie bądź przebudowie jako przedsięwzięcie mogących zawsze znacząco albo potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, to nieracjonalne byłoby przyjęcie stanowiska, że w przypadkach budowy nowego przedsięwzięcia równoważna moc promieniowana izotropowo dla pojedynczych anten nie podlega sumowaniu. Przepis § 3 ust. 1 pkt 8 rozporządzenia z dnia 9 listopada 2010 r. ma charakter normy ogólnej określającej sposób wyznaczania równoważnej mocy promieniowanej izotropowo dla pojedynczej anteny. Natomiast § 3 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia ma charakter normy uzupełniającej pozwalającej na rozstrzygnięcie, czy mamy do czynienia z inwestycją mogącą zawsze znacząco albo potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko jako całość. Pomiędzy tymi normami, wbrew twierdzeniom skarżącej kasacyjnie, nie zachodzi kolizja uzasadniająca stosowanie reguły kolizyjnej *lex specialis derogat legi generali*. Żeby można było zsumować parametry charakteryzujące realizowane przedsięwzięcie - stację bazową telefonii komórkowej, na której zostanie zainstalowanych więcej anten, niezbędne jest najpierw ustalenie mocy promieniowanej izotropowo dla pojedynczej anteny.

Na szczególną uwagę zasługuje także Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 21 czerwca 2017 r. (sygn. akt IV SA/Po 313/17), który wyjaśnił, że przepis § 3 ust. 1 pkt 8 rozporządzenia ma charakter statuującego zasady stosowania tych parametrów, które decydują o kwalifikacji danego przedsięwzięcia i mają charakter ogólny. Otóż instruują, w jaki sposób kwalifikować tego rodzaju przedsięwzięcia, jeśli chodzi o te dwa kryteria ustanowione przepisem prawa: równoważną moc promieniowaną izotropowo i odległość od miejsc dostępnych dla ludności.

Natomiast § 3 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia ma charakter przepisu uzupełniającego do omawianej normy. Przede wszystkim odnosi się on do tego samego zakładu lub obiektu i reguluje sytuację, w której w ramach jednego powiązanego terenu istnieje lub będzie realizowana inwestycja tego samego rodzaju. Gdyby oddzielnie oceniać te przedsięwzięcia wedle kryteriów określonych w § 3 ust. 1 pkt 8 rozporządzenia, żadne z nich nie kwalifikowałoby się jako przedsięwzięcie mogące potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, co oznacza, że nie byłoby możliwości przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko. Tymczasem przepis § 3 ust. 1 pkt 8 rozporządzenia w takiej sytuacji tj. w ramach tego samego zakładu lub obiektu nakazuje sumowanie tych przedsięwzięć. Może być bowiem przykładowo sytuacja, w której pierwsza instalacja na terenie tego zakładu wymagała przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko, a druga instalacja oceniana oddzielnie nie wymagałaby takiej oceny, bowiem nie spełniałaby kryteriów podanych w § 3 ust. 1 pkt 8 rozporządzenia. Wówczas dojdzie do stosowania ów § 3 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia, nakazujący jednak sumowanie obydwu przedsięwzięć (w istocie ocenę nakładania się mocy promieniowania poszczególnych anten), co w konsekwencji doprowadzi do sytuacji, że w przypadku tej drugiej anteny będzie jednak konieczność wydania decyzji środowiskowej.

Analiza przedmiotowego przedsięwzięcia, prowadzi do wniosku, że skoro moc anten przypisanych każdemu z trzech azymutów (110°, 200°, 300°) wynosi 3.527 W, to mając na uwadze orzecznictwo sądowo-administracyjne, na potrzeby kwalifikacji, należy wyznaczyć moc całkowitą instalacji, a co za tym idzie, dokonać sumowania mocy.

Przywołać w tym miejscu należy również wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego, który orzeczeniu z dnia 10 maja 2019 r. (sygn. akt II OSK 1561/17), wskazał, że w toku prowadzenia postępowania w sprawie zakwalifikowania planowanej budowy stacji bazowej

telefonii komórkowej zagadnienie sumowania (kumulacji), z uwagi na treść § 4 ww. rozporządzenia, było konieczne dla oceny oddziaływania danego przedsięwzięcia na środowisko, a więc pod względem obowiązkowości sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko. To dokonanie takiej oceny pozwala ustalić, w jakim zakresie niezbędne byłoby ewentualne sumowanie mocy poszczególnych anten, w celu zbadania możliwości wystąpienia zjawiska kumulowania się promieniowania, a przez to rzeczywistej wartości promieniowania anten. Zjawisko kumulacji może prowadzić do innej kwalifikacji szkodliwego promieniowania, co w konsekwencji skutkować może koniecznością zaliczenia danego przedsięwzięcia do katalogu przedsięwzięć potencjalnie oddziałujących na środowisko. Z tej przyczyny doszło do naruszenia § 4 ww. rozporządzenia w stopniu mającym istotny wpływ na wynik sprawy, ponieważ ma znaczenie dla stwierdzenia oczywistości naruszenia prawa, charakteru przepisu i skutków społeczno-gospodarczych, a więc dla oceny, czy decyzja o pozwoleniu na budowę może być akceptowana jako rozstrzygnięcie wydane przez organ praworządneho państwa.

Treść powyższego wyroku pozwala na dokonanie sumowania mocy anten planowanych do realizacji na każdym z trzech azymutów. Zatem całkowita moc instalacji, wyznaczona na potrzeby kwalifikacji przedsięwzięcia powinna wynosić 3 x 3.527 W, co sumarycznie daje wartość 10.581 W. Wskazuje to jednoznacznie na konieczność ustalenia występowania miejsc dostępnych dla ludności w odległościach wynoszących 300 m od środka elektrycznego anten planowanej instalacji.

Zgodnie z § 3 ust. 1 pkt 8 ww. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko do przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko zalicza się następujące rodzaje przedsięwzięć:

instalacje radiokomunikacyjne, radionawigacyjne i radiolokacyjne, inne niż wymienione w § 2 ust. 1 pkt 7, z wyłączeniem radiolinii, emitujące pola elektromagnetyczne o częstotliwościach od 0,03 MHz do 300 000 MHz, w których równoważna moc promieniowana izotropowo wyznaczona dla pojedynczej anteny wynosi nie mniej niż:

- a) 15 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 5 m od środka elektrycznego w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- b) 100 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 20 m od środka elektrycznego w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- c) 500 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 40 m od środka elektrycznego w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- d) 1000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 70 m od środka elektrycznego w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- e) 2000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 150 m i nie mniejszej niż 100 m od środka elektrycznego w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- f) 5000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 200 m i nie mniejszej niż 150 m od środka elektrycznego w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- g) 10 000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 300 m i nie mniejszej niż 200 m od środka elektrycznego w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny

- przy czym równoważną moc promieniowaną izotropowo wyznacza się dla pojedynczej anteny także w przypadku, gdy na terenie tego samego zakładu lub obiektu jest realizowana lub została zrealizowana inna instalacja radiokomunikacyjna, radionawigacyjna lub radiolokacyjna.

Przedstawiona przez Sądy Administracyjne wykładnia przepisów prawa pozwala ocenić, iż o ile występowanie miejsc dostępnych dla ludności należy wyznaczyć dla pojedynczej anteny, o tyle moc instalacji, rzutuje na odległość ich wyznaczania i kwalifikację przedsięwzięcia. Takie stanowisko, jednoznacznie wskazuje, że moc sumaryczna planowanej instalacji przekracza 20.000 W, co w kontekście § 3 ust. 2 pkt. 3 w/w Rozporządzenia pozwala wskazać, że do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko zalicza się również przedsięwzięcia nieosiągające progów określonych w ust. 1, jeżeli po zsumowaniu parametrów charakteryzujących przedsięwzięcie z parametrami planowanego, realizowanego lub zrealizowanego przedsięwzięcia tego samego rodzaju znajdującego się na terenie jednego zakładu lub obiektu osiągną progi określone w ust. 1 w/w Rozporządzenia.

Dodatkowo, dla oceny oddziaływania inwestycji na środowisko istotne znaczenie może mieć wyjaśnienie kwestii, czy moc anten planowanych do zainstalowania w ramach zamierzonego przedsięwzięcia nie kumuluje się wzajemnie lub z innymi urządzeniami wytwarzającymi pole elektromagnetyczne (wyrok NSA z dnia 28 lutego 2018r. sygn. akt II OSK 243/18, www.orzeczenia.nsa.gov.pl). W sytuacji bliskiego sąsiedztwa istniejącej już stacji bazowej telefonii komórkowej ustalenie możliwości kumulowania się oddziaływań nabiera szczególnego znaczenia. Dlatego też, zdaniem tut. Organu zachodzi zaprezentowana powyżej oraz wynikająca z orzecznictwa sądowo-administracyjnego konieczność sumowania mocy planowanych anten.

Dodać należy, że zgodnie z Wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 16 stycznia 2020 r. (sygn. akt II OSK 460/18), jeżeli w wyniku poczynionych przez organ ustaleń zajdzie konieczność sumowania mocy poszczególnych anten, należy zauważyć, że w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego ugruntowane jest stanowisko, zgodnie z którym poczyniony od wcześniej obowiązującego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 września 2002r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych kryteriów związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięć do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko (Dz. U. Nr 179, poz. 1490), późniejszego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko (Dz. U. Nr 257, poz. 2573, ze zm.) oraz znajdującego zastosowanie w sprawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r., [obecnie rozporządzenie z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko] dla ustalenia, czy mamy do czynienia z inwestycją mogącą znacząco oddziaływać na środowisko wymagane jest uwzględnienie kumulacji oddziaływań lub sumowania się parametrów tego samego rodzaju przedsięwzięcia (por. wyroki NSA z dnia 16 czerwca 2015 r., sygn. akt II OSK 2706/13; z dnia 29 września 2015 r., sygn. akt II OSK 139/14, z dnia 1 grudnia 2015 r., sygn. akt II OSK 801/14; z dnia 9 grudnia 2016 r., sygn. akt II OSK 708/15, z dnia 22 lutego 2017 r., sygn. akt II OSK 1494/15, z dnia 10 maja 2018 r., sygn. akt II OSK 2877/17 i z dnia 3 lipca 2018 r. sygn. akt II OSK 1570/18). Wykładnia § 3 ust. 1 rozporządzenia z dnia 9 listopada 2010 r. prowadzi bowiem do wniosku, że celem

ustawodawcy było wskazanie inwestycji, które potencjalnie znacząco mogą oddziaływać na środowisko, co oznacza, że rolą organów powołanych do ochrony środowiska jest ustalenie, w jaki sposób inwestycja (a nie poszczególne anteny) wpłynie na środowisko. Brzmienie przepisów § 3 ust. 2 pkt 2 i 3 rozporządzenia z 2010 r. dotyczących rozbudowy, przebudowy lub montażu realizowanego lub zrealizowanego przedsięwzięcia potwierdza zasadność sumowania parametrów danego przedsięwzięcia. Jeżeli bowiem nakazano sprawdzać kwalifikację danego przedsięwzięcia po jego rozbudowie bądź przebudowie jako przedsięwzięć mogących zawsze znacząco albo potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, to nieracjonalne byłoby przyjęcie stanowiska, że w przypadkach budowy nowego przedsięwzięcia równoważna moc promieniowana izotropowo dla pojedynczych anten nie podlega sumowaniu. Przepis § 3 ust. 1 pkt 8 rozporządzenia z dnia 9 listopada 2010 r. ma charakter normy ogólnej określającej sposób wyznaczania równoważnej mocy promieniowanej izotropowo dla pojedynczej anteny. Natomiast § 3 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia ma charakter normy uzupełniającej pozwalającej na rozstrzygnięcie czy mamy do czynienia z inwestycją mogącą zawsze znacząco albo potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko jako całość. Pomiędzy tymi normami nie zachodzi kolizja uzasadniająca stosowanie reguły kolizyjnej *lex specialis derogat legi generali*. Żeby można było zsumować parametry charakteryzujące realizowane przedsięwzięcie – stację bazową telefonii komórkowej na której zostanie zainstalowanych więcej anten, niezbędne jest najpierw ustalenie mocy promieniowanej izotropowo dla pojedynczej anteny.

Zważyć również należy na wyrok WSA w Bydgoszczy z dnia 13 sierpnia 2019 r. (sygn. akt II SA/Bd 5/19) w którym wskazano, że podstawą ustalenia, czy dla danego przedsięwzięcia wymagane jest (lub może być) przeprowadzenie postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko są przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z 9 dnia listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz.U. Nr 2013 poz. 1397), a w szczególności jego § 2 ust. 1 pkt 7, § 3 ust. 1 pkt 8 i ust. 2 pkt 3. W § 2 ust. 1 pkt 7 i § 3 ust. 1 pkt 8 ww. rozporządzenia wyszczególniono instalacje radiokomunikacyjne, radionawigacyjne i radiolokacyjne, z wyłączeniem radiolinii, emitujące pola elektromagnetyczne o częstotliwościach od 0,03 MHz do 300.000 MHz zaliczane do przedsięwzięć mogących zawsze znacząco (§ 2 ust. 1) lub potencjalnie znacząco (§ 3 ust. 1) oddziaływać na środowisko wskazując jednocześnie, że równoważną moc promieniowaną izotropowo wyznacza się dla pojedynczej anteny także w przypadku, gdy na terenie tego samego zakładu lub obiektu znajduje się realizowana lub zrealizowana inna instalacja radiokomunikacyjna, radionawigacyjna lub radiolokacyjna. W przepisach tych przyjęto dwa kryteria kwalifikacji instalacji i urządzeń emitujących pola elektromagnetyczne o częstotliwościach od 0,3 MHz do 300.000 MHz, tj. równoważną moc promieniowaną izotropowo oraz odległość od miejsc dostępnych dla ludności. Natomiast w § 3 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia przewidziano, że do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko zalicza się również przedsięwzięcia nieosiągające progów określonych w ust. 1, jeżeli po zsumowaniu parametrów charakteryzujących przedsięwzięcie z parametrami planowanego, realizowanego lub zrealizowanego przedsięwzięcia tego samego rodzaju znajdującego się na terenie jednego zakładu lub obiektu osiągną progi określone w ust. 1; przy czym przez planowane przedsięwzięcie rozumie się w tym przypadku przedsięwzięcie, w stosunku do którego zostało wszczęte postępowanie w sprawie wydania jednej z decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie

środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, lub dokonano zgłoszenia, o którym mowa w art. 72 ust. 1a tej ustawy. Analiza powyższych przepisów prowadzi do wniosku, że obligują one do rozważenia ewentualnego nakładania i sumowania się poszczególnych parametrów inwestycji, z uwagi na możliwość wystąpienia zjawiska kumulacji mocy. Do podstawowych paramentów inwestycji polegającej na budowie bazowej stacji telefonii komórkowej zalicza się bowiem m.in. ilość i moc anten, tak więc oddziaływanie pola magnetycznego wymaga uwzględnienia maksymalnie możliwego emitowania tego pola z urządzenia. Wprawdzie w § 2 ust. 1 pkt 7 i § 3 ust. 1 pkt 8 rozporządzenia mowa jest o wyznaczeniu równoważnej mocy promieniowania izotropowo dla pojedynczej anteny, ale już § 3 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia przewiduje sumowanie parametrów planowanego przedsięwzięcia i parametrów realizowanego lub zrealizowanego przedsięwzięcia tego samego rodzaju, gdy planowane przedsięwzięcie nie osiągnęło progów określonych w ust. 1. Ponadto, tut. Organ zawraca uwagę, że ww. orzecznictwo zostało ugruntowane Wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego, w wyroku z dnia 18 lutego 2021 r. (sygn. akt II OSK 1514/18), który wskazał jasno, iż *w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego ugruntowane jest bowiem stanowisko, zgodnie z którym dla ustalenia, czy mamy do czynienia z inwestycją mogącą znacząco oddziaływać na środowisko wymagane jest uwzględnienie kumulacji oddziaływań lub sumowania się parametrów tego samego rodzaju przedsięwzięcia. [...] Dla poczynienia prawidłowych ustaleń niezbędne jest zatem określenie nie tylko mocy poszczególnych anten, ale i rozważenia ewentualnego nakładania się (nachodzenia) wiązek promieniowania emitowanych przez poszczególne anteny. Nie można bowiem wykluczyć, że ewentualne nakładanie lub nachodzenie się wiązek spowoduje, iż moc promieniowania znacznie przekroczy wielkości graniczne, uzasadniające przyjęcie poszczególnych wskazywanych w rozporządzeniu odległości od miejsc dostępnych dla ludności. Przyjęcie, że dla ustalenia czy przedsięwzięcie oddziałuje potencjalnie znacząco na środowisko niezbędne jest ustalenie mocy promieniowania jedynie pojedynczej anteny może doprowadzić do planowania takich przedsięwzięć, które składać się będą z kilku a nawet kilkunastu anten, których każda posiadać będzie moc promieniowania pozwalającą na kwalifikowanie jej jako nieoddziaływującą nawet potencjalnie znacząco na środowisko, zaś po przecięciu z inną co najmniej na linii nakładania się stworzy moc znacznie przekraczającą wartości graniczne*

Reasumując powyższe, należy przywołać jeszcze, wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 23 stycznia 2020 roku (sygn. akt II OSK 559/18). W wyroku tym wskazano, że *dokonując wykładni przepisów rozporządzenia RM należy wyjaśnić, że zostało ono wydane na podstawie art. 60 u.u.i.ś. Delegacja ustawowa uregulowana w tym przepisie przewiduje, że Rada Ministrów, uwzględniając możliwe oddziaływanie na środowisko przedsięwzięć oraz uwarunkowania, o których mowa w art. 63 ust. 1, określi, w drodze rozporządzenia: 1) rodzaje przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko; 2) rodzaje przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko; 3) przypadki, gdy zmiany dokonywane w obiektach są kwalifikowane jako przedsięwzięcia, o których mowa w pkt 1 i 2. Treść ww. rozporządzenia RM oparta jest na zasadzie przezorności, uregulowanej w art. 6 ust. 2 ustawy z 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (tekst jedn.: Dz. U. z 2017 r. poz. 519 ze zm. dalej: p.o.ś.). Zgodnie z art. 6 ust. 2 p.o.ś., kto podejmuje działalność, której negatywne oddziaływanie na środowisko nie jest jeszcze w pełni rozpoznane, jest obowiązany, kierując się przezornością, podjąć wszelkie możliwe środki zapobiegawcze.*

Budowa stacji bazowej telefonii komórkowej jest podejmowaniem działalności, której negatywne oddziaływanie na środowisko nie jest jeszcze w pełni rozpoznane (art. 6 ust. 2 p.o.ś.). Według zasady przezorności dopuszczalne jest ograniczenie bądź zakaz realizacji przedsięwzięcia mogącego znacząco oddziaływać na środowisko, w sytuacji gdy możliwość jego znaczącego oddziaływania na środowisko nie została jeszcze w pełni, naukowymi metodami, dowiedziona i wykazana. Stosowanie zasady przezorności w odniesieniu do przedsięwzięcia polegającego na budowie stacji bazowej telefonii komórkowej pozwala zapobiegać znaczącym oddziaływaniom takiego przedsięwzięcia na środowisko. Treść zasady przezorności określają dwa pojęcia: ryzyko i niepewność, które dotyczą mogącego wystąpić znaczącego oddziaływania na środowisko, które nie jest jeszcze w pełni rozpoznane. Zasada przezorności powinna być stosowana przy kwalifikacji przedsięwzięć, których realizacja oparta jest na parametrach niepewnych pod względem ich wystąpienia. Obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko powinien być nałożony na inwestora w przypadku niepewności wiedzy dotyczącej mogącego wystąpić znaczącego oddziaływania na środowisko w związku z realizacją przedsięwzięcia. [...] nie można wykluczyć, że ewentualne nakładanie lub nachodzenie się wiązek promieniowania emitowanych przez poszczególne anteny spowoduje, że moc promieniowania przekroczy w osi głównej promieniowania danej zaplanowanej do zainstalowania anteny wielkości wymienione w § 3 ust. 1 pkt 8 rozporządzenia RM. W takiej sytuacji organ, zgodnie z zasadą przezorności, uregulowaną w art. 6 ust. 2 p.o.ś., powinien nałożyć obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko. Uzasadnione ryzyko mogącego wystąpić znaczącego oddziaływania na środowisko jest przesłanką stosowania zasady przezorności przy dokonywaniu kwalifikacji przedsięwzięć na podstawie rozporządzenia RM z 9 listopada 2010 r.

Ponadto istotne jest, że dla terenu na którym ma być zlokalizowane przedsięwzięcie obowiązuje Miejscowy Plan Zagospodarowania Przestrzennego części Gminy Łękawica, przyjęty Uchwałą Rady Gminy nr XXVIII/199/13 z dnia 25.04.2013r., opublikowany w Dzienniku Urzędowym Województwa Śląskiego, zwany dalej „MPZP”.

Zgodnie z „MPZP” działka nr 421/1, obręb geodezyjny Łękawica, położona jest na obszarze, w części oznaczonym symbolem 1KDD19 o przeznaczeniu tereny dróg publicznych klasy D, a w części symbolem R7 z przeznaczeniem tereny rolnicze. Według jego zapisów w §37 ust. 4 pkt 11 w terenach tych ustala się możliwość lokalizacji stacji bazowych telefonii komórkowej wraz z urządzeniami infrastruktury technicznej po spełnieniu warunków określonych w przepisach dotyczących ochrony środowiska i ochrony przyrody. Jednocześnie w rozdziale II pt. „Przepisy obowiązujące dla całego obszaru objętego planem – ustalenia dotyczące zasad ochrony i kształtowania ładu przestrzennego oraz parametrów i wskaźników kształtowania zabudowy” w zapisach §5 ust. 1 pkt 4 lit. i) zaznaczono, że w celu zachowania ładu przestrzennego, a w szczególności utrzymania charakteru zabudowy zespołów osadniczych ustala się, że na wskazanym obszarze maksymalna wysokość zabudowy obiektów infrastruktury technicznej wynosi 12m. Planowana inwestycja przekracza wskazaną wysokość zabudowy.

Wobec powyższego obowiązujący „MPZP” nie dopuszcza realizacji tego typu inwestycji na wskazanym przez Wnioskodawcę terenie.

Przedmiotowa inwestycja nie może być zaliczona do zadań celu publicznego, gdyż w tym rejonie znajduje się już wieża z systemami antenowymi należącymi do operatorów innych sieci telefonii komórkowej (Plus, NetWorkS!), która zapewnia podstawowe potrzeby mieszkańców Gminy Łękawica w zakresie łączności publicznej i sygnalizacji. Przedmiotowa wieża zlokalizowana jest na obszarze oznaczonym w „MPZP” symbolem AT1 z przeznaczeniem na tereny obiektów i urządzeń telekomunikacji. Kolejna stacja bazowa

stanowi wyłącznie dodatkową ofertę, a tym samym nie jest konieczna czy też niezbędna do realizacji.

W/w ograniczenia nie stoją w sprzeczności z art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 07.05.2010r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (Dz. U. z 2021 poz. 777 z późn. zm.), zwaną dalej „uwrust”, ze względu na to, że nie stanowią zakazu, ani nie uniemożliwiają realizacji inwestycji, a jedynie chronią istniejący charakter zabudowy zespołów osadniczych. Ustawodawca wprowadził zasadę, że plany miejscowe nie mogą ustanawiać zakazów, jak i przyjmować rozwiązań uniemożliwiających lokalizowanie inwestycji celu publicznego z zakresu łączności publicznej. Podkreślenia wymaga fakt, że przepisy art. 46 „uwrust” mają na celu wyeliminowanie sytuacji, w której zapisy planu miałyby całkowicie wykluczać możliwość realizacji inwestycji z zakresu łączności. Z uzasadnienia do projektu ustawy wynika, że celem wprowadzenia art. 46 była potrzeba likwidacji obszarów niedostępnych dla rozwoju sieci bezprzewodowej, powstałych w wyniku wprowadzania w planach miejscowych nieuzasadnionych zakazów, jak i w związku z kwestionowaniem przez sądy administracyjne prawa operatorów do wnoszenia skarg na postanowienia planów. Samorządy lokalne posiadają więc całkowitą dowolność w decydowaniu o inwestycjach telekomunikacyjnych.

Ponadto nie można uznać za niezgodne z przepisami ustawy takie ustalenia planu miejscowego, które realizację inwestycji z zakresu łączności dopuszczają, ale na niektórych terenach elementarnych, czy przy spełnieniu innych warunków określonych w planie. Powyższe stanowisko co do interpretacji norm zawartych w art. 46 „uwrust” jest powszechnie przyjęte w orzecznictwie sądów administracyjnych.

Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie z dnia 14 czerwca 2018 r. (sygn. II SA/Sz 382/18) określa, że „wobec istotnej w sprawie kwestii, wykładni art. 46 ust. 1 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych, nie budzi wątpliwości, że miejscowy plan nie może wprowadzać zakazu lokalizacji urządzeń telekomunikacyjnych na całym obszarze objętym planem uniemożliwiającego realizację celu publicznego. Nie oznacza to jednak zupełnej swobody inwestora w zakresie miejsca usytuowania inwestycji celu publicznego na obszarze objętym miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego. Organy gminy mogą korzystać ze swego władztwa planistycznego w zakresie lokalizowania na ich terenie urządzeń telekomunikacyjnych.” Ponadto jak przyjmuje się w orzecznictwie sądowo-administracyjnym, niemożność wprowadzania zakazów, o których mowa w art. 46 ust. 1 „uwrust” nie oznacza, że plan miejscowy nie może wprowadzać pewnych ograniczeń, czy to w zakresie lokalizacji inwestycji, ich rozmieszczenia w terenie, czy też ograniczeń co do rodzaju urządzeń z uwagi na miejsce, w którym będą lokalizowane, czy też ograniczeń z uwagi na ochronę innych, istotnych z punktu widzenia gospodarowania przestrzenią wartości (patrz wyroki: WSA w Rzeszowie z dnia 28 stycznia 2015 r., sygn. II SA/Rz 1429/14; WSA w Krakowie z dnia 11 lutego 2016 r., sygn. akt II SA/Kr 1621/15; WSA w Gdańsku z dnia 22 marca 2017 r., sygn. akt II SA/Gd 43/17, z dnia 7 grudnia 2017 r., sygn. akt II SA/Gd 437/17, z dnia 28 lutego 2018 r., sygn. akt II SA/Gd 802/17).

Z orzecznictwa sądów administracyjnych wynika, że przepis art. 46 ust. 1 „uwrust” zostałby naruszony, jeżeli uchwała w przedmiocie planu miejscowego pozbawiałaby przedsiębiorstwo telekomunikacyjne jakichkolwiek możliwości inwestycyjnych w zakresie lokalizowania stacji bazowych.

Konkludując, obowiązujące zapisy „MPZP” nie stanowią zakazu, ani nie uniemożliwiają realizacji inwestycji, a jedynie chronią istniejący charakter zabudowy zespołów osadniczych. Ponadto realizację inwestycji z zakresu łączności dopuszczają, ale na wskazanych terenach, czy też przy spełnieniu innych warunków określonych w planie. Wobec powyższego nie pozbawiają przedsiębiorstw telekomunikacyjnych możliwości inwestowania z zakresu budowy stacji bazowej telefonii komórkowej na obszarze gminy.

Zgodnie z art. 80 ust. 2 „uooś” właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony. Nie

dotyczy to decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydawanej dla drogi publicznej, dla linii kolejowej, dla publicznych urządzeń służących do zaopatrzenia ludności w wodę, dla publicznych urządzeń służących do przesyłania i odprowadzania ścieków, dla przedsięwzięć Euro 2012, dla przedsięwzięć wymagających koncesji na poszukiwanie i rozpoznawanie złóż kopalin, dla inwestycji w zakresie terminalu, dla inwestycji związanych z regionalnymi sieciami szerokopasmowymi, dla inwestycji realizowanych na podstawie ustawy z dnia 8 lipca 2010 r. o szczególnych zasadach przygotowania do realizacji inwestycji w zakresie budowy przeciwpowodziowych, dla inwestycji w zakresie budowy obiektów energetyki jądrowej lub inwestycji towarzyszących, dla strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej realizowanej na podstawie ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.

P o u c z e n i e

- 1) Od niniejszej decyzji służy Stronie prawo wniesienia odwołania do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Bielsku - Białej za pośrednictwem Wójta Gminy Łękawica w terminie 14 dni od daty jej doręczenia (art. 127 § 1 i 2 oraz art. 129 § 1 i 2 „kpa”)
- 2) W trakcie biegu terminu do wniesienia odwołania strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec organu administracji publicznej, który wydał decyzję. Z dniem doręczenia organowi administracji publicznej oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania przez ostatnią ze stron postępowania, decyzja staje się ostateczna i prawomocna, co oznacza, iż decyzja podlega natychmiastowemu wykonaniu i brak jest możliwości zaskarżenia decyzji do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego (art. 127a § 1 i 2 „kpa”).
- 3) Decyzja podlega wykonaniu przed upływem terminu do wniesienia odwołania, jeżeli jest zgodna z żądaniem wszystkich stron lub jeżeli wszystkie strony zrzekły się prawa do wniesienia odwołania (art. 130 § 4 „kpa”).
- 4) Nie jest możliwe skuteczne cofnięcie oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania. Jeżeli niniejsza decyzja została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie, na zgodny wniosek wszystkich stron zawarty w odwołaniu, organ odwoławczy przeprowadza postępowanie wyjaśniające w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy. Organ odwoławczy przeprowadza postępowanie wyjaśniające także wówczas, gdy jedna ze stron zawarła w odwołaniu wniosek o przeprowadzenie przez organ odwoławczy postępowania wyjaśniającego w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy, a pozostałe strony wyraziły na to zgodę w terminie czternastu dni od dnia doręczenia im zawiadomienia o wniesieniu odwołania, zawierającego wniosek o przeprowadzenie przez organ odwoławczy postępowania wyjaśniającego w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy.

Pobrano opłatę skarbową w wysokości 205,00 zł w dniu 05/02/2021r. zgodnie z ustawą z dnia 16.11.2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. z 2021, poz. 1923 ze zm.)

Otrzymują:

- 1) Wnioskodawca;
- 2) Strony postępowania przez obwieszczenie;
- 3) A/a.

WÓJT GMINY ŁĘKAWICA

Tadeusz Tomiczek

Do wiadomości:

- 1) Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska
Pl. Grunwaldzki 8-10
40-127 Katowice
- 2) Śląski Państwowy Wojewódzki Inspektor Sanitarny
Ul. Raciborska 39
40-074 Katowice
- 3) Zarząd Zlewni w Żywcu
Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie
Ul. Armii Krajowej 10, 34-300 Żywiec.

Klauzula informacyjna dotycząca przetwarzania danych osobowych

Zgodnie z art.13 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego I Rady (UE) 2016/679

z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE, Dziennik Urzędowy UE, L 119/1 z 4 maja 2016 r. (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) informuję, że:

1) Administratorem danych osobowych jest Wójt Gminy Łękawica z siedzibą w Urzędzie Gminy w Łękawicy (ul. Wspólna 24, 34-321 Łękawica).

2) Dane osobowe zbierane i przetwarzane są w celu realizacji obowiązków i uprawnień wynikających z przepisów prawa (Art. 6 ust. 1 lit c RODO), w szczególności z art. 217 ustawy z dnia 14 czerwca 1960r., Kodeks postępowania administracyjnego, ustawa z dnia 27 marca 2003r., o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Podanie danych jest wymogiem ustawowym. Niepodanie danych, będzie skutkowało niezakończeniem sprawy.

3) Każda osoba, której dane dotyczą może korzystać z następujących uprawnień:

- a) zwrócić się z żądaniem dostępu do treści swoich danych osobowych, sprostowania (poprawiania), usunięcia lub ograniczenia przetwarzania, uzupełnienia swoich danych osobowych;
- b) wniesienia sprzeciwu wobec przetwarzania;
- c) do przenoszenia danych;
- d) wniesienia skargi na przetwarzanie danych niezgodne z przepisami prawa do organu nadzorczego, którym jest Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych.

4) Uprawnienia można realizować, składając w formie tradycyjnej opatrzone podpisem pismo w Urzędzie Gminy w Łękawicy lub wysłać korespondencję elektroniczną z wykorzystaniem pisma ogólnego na platformie ePUAP, potwierdzonego Profilem Zaufanym lub kwalifikowanym podpisem elektronicznym. Przepisy szczególne mogą wprowadzać dodatkowe wymogi związane z realizacją wymienionych uprawnień – wówczas zostaniecie Państwo o tym poinformowani.

5) Dane osobowe mogą być przekazywane:

- a) innym podmiotom, z którymi Administrator zawarł umowę powierzenia przetwarzania danych,
- b) innym osobom lub podmiotom, jeżeli przepis prawa nakłada na Administratora obowiązek udostępnienia lub podania do publicznej wiadomości przetwarzanych danych.

6) Dane nie będą przetwarzane przy użyciu zautomatyzowanych narzędzi podejmowania decyzji – w tym profilowania.

7) Dane osobowe będą przechowywane na podstawie art. 6 ust. 1 lit c RODO, art. 22d ust. 2 Ustawy

z dn. 14 lipca 1983 roku o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach oraz Jednolitego Rzeczowego Wykazu Akt wprowadzonego na podstawie Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów w sprawie instrukcji kancelaryjnej, jednolitych rzeczowych wykazów akt oraz instrukcji w sprawie organizacji i zakresu działania archiwów zakładowych lub z przepisów szczególnych.

8) W razie pytań i wątpliwości związanych z przetwarzaniem danych osobowych zbieranych przez Administratora można się kontaktować korespondencją e-mail z inspektorem ochrony danych pod adresem iod@lekawica.com.pl Osoby niekorzystające z poczty elektronicznej mogą złożyć zapytanie pisemnie, telefonicznie lub osobiście do protokołu w Urzędzie Gminy, wskazując formę, w jakiej oczekują odpowiedzi i podając dane kontaktowe niezbędne do sposobu udzielenia odpowiedzi.

